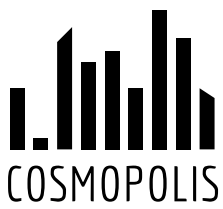

DETEKTIVNÍ THRILLER

V TEMNOTĚ

MIKE OMER

COSMOPOLIS

V TEMNOTĚ

MIKE OMER

Přeložil Jiří Chodil

Text copyright © 2019 by Michael Omer

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Chodil, 2021

Cover photos © Drovnin, Gwoeii, Alastair Wallace / Shutterstock

KAPITOLA 1

San Angelo, Texas, pátek 2. září 2016

Napřímil se, aby si trochu narovnal a protáhl záda, a do hrobu se přitom sesulo pár hrstek písku. Zrnka zarachotila na víku bedny a zůstala na něm ležet. Podráždilo ho to. Chtěl, aby bylo všechno čisté a úhledné, až to bude hotovo a on se na to bude dívat a hodnotit své dílo. Pak se ale musel sám pro sebe zasmát, protože si uvědomil absurditu celé situace. Zrovna se chystal zasypat bednu celými *tunami* zeminy. Co na tom mohlo změnit pár zrněk písku, která dolů dopadla předčasně?

Napadlo ho, jak to asi zrovna teď vnímá další účastník experimentu. Vlastně účastnice. Nejspíš už zaslechla šustění písku nad sebou. A je docela dobře možné, že už i pochopila, co to pro ni znamená. Srdce se mu prudce rozbušilo, když si to představil: jak se zvuk šíří v tom malém uzavřeném prostoru, hlasitý, ještě umocněný naprostou temnotou.

Zvedl lopatu a zabořil ji do hromady zeminy, pak se ale znovu zarazil. *Hlupák! Jsem takový hlupák!* Vzrušil se těmi představami, opájel se jimi tak moc, že málem úplně zapomněl na tu *opravdu* důležitou část. Odložil lopatu na hromadu hlíny a otočil se k notebooku. Připojil ho k externí bateriové nabíječce a ujistil se, že vše funguje. Byla by to tragédie, kdyby mu baterie došla zrovna uprostřed experimentu.

Ze zadu od silnice se ozval rachot motoru nákladáku. Napjal se a zaskřípěl zuby. Vybíral si tohle místo pečlivě, ujistil se, že tu bude dobře ukrytý za hradbou kaktusů, stromů a keřů. Silnice se sice skoro nepouží-

vala, sem tam po ní ale někdo přece jenom projel. To vyrušení ho vyvedlo z koncentrace, a to ho našťvalo. Byla to skvělá příležitost a on se jí musel plně věnovat.

Připravil vše na natáčení a vysílání a zkontroloval obraz na monitoru. Úhel pořád nebyl úplně ideální, záběr byl příliš vysoký. Došel ke kameře a upravil nohy stativu, pak všechno opět zkontroloval. Perfektní. Zaváhal. To vyrušení ho opravdu vyvedlo z míry, nemohl se pořádně nadechnout. Konečně kliknutím zahájil přenos.

Nabral první lopatu písku a šterku a vysypal ji na bednu. Věděl, že ho objektiv kamery sleduje, přinutil se tomu ale nevěnovat pozornost. *Usměj se na fotku...* Jako by opět slyšel matčin hlas. Když byl ještě malý kluk, snažila se ho pořád znovu a znovu vyfotit tak, aby měla co nejlepších fotky do rodinného alba.

Zrovna shodil dolů čtvrtou lopatu zeminy, když to uslyšel. Tlumené bušení. Ten nákladák mladou ženu tam dole nejspíš probral z bezvědomí a ona se teď snažila na sebe upozornit tlucením do víka. Pokoušela se ho otevřít, odtlačit od sebe. Ječela. Tělo mu skoro zkroutila žádostivost, zalilo ho horko, málem odhodil lopatu, aby si ulevil, tak moc byl vzrušený.

Soustřed' se. Na to bude dost času potom.

Po dalších pěti minutách už víko nebylo vidět, pokud se ale *opravdu* snažil, bušení a křik dokázal zaslechnout pořád. Všimne si toho někdo na té nahrávce? Nejspíš ano. Kvůli tomu to přece dělal. Co si pomyslí? Budou jenom tak zírat a čekat na pointu? Budou si říkat, v čem že je vlastně vtip? Nebo už budou volat na policii a pokoušet se jí vysvětlit, co zrovna viděli?

Těla i mysli se teď zmocnilo naprosté vzrušení, bylo to spalující. Nemohl se soustředit, nemohl si vybavit, jaký byl vlastně jeho další plán. Musel přestat, aspoň na okamžik. *Potřeboval* se uvolnit.

Odhodil lopatu na zem a rozběhl se ke svému autu, notebook vzal s sebou. Když bylo po všem, znovu si navlékl rukavice a z auta se vrátil zpátky k hrobu. Doufal, že si diváci ničeho nevšimnou.

Někde četl, že člověk sledující video se dokáže opravdu plně soustředit v průměru na dobu sedmatřiceti vteřin. Testoval to. Poměřoval délku

nejrůznějších klipů s opilými kočkami, upoutávkami na filmy a pornem. Musel být rychlý. Proto si také připravil velké koše s hlínou.

Došel ke koši úplně napravo a vyklopil ho do hrobu, fascinovaně sledoval, jak se zemina vrší a vrší a vrší... Vyprázdnil celý koš a lopatou potom hlínu na dně rozprostřel do plochy a uhladil. Pak přecházel od jednoho koše k druhému a vše opakoval, sledoval, jak se díra rychle zaplňuje, doslova mu mizí před očima. Když byl hotov, rozsypal ještě zbylou zeminu po povrchu hrobu, aby ho zahladil. Teď už se křik a rány přes vrstvu písku, šterku a hlíny zaslechnout nedaly. Ujistil se ale, že diváci, kteří budou jeho dílo sledovat doma, nebudou o nic ochuzeni.

Vztyčil se a pohledem svou práci ocenil. Na půdě se skoro nedalo poznat, že se tu něco dělo. Ne, tohle místo se jim včas nepodaří objevit.

Narovnal se, protáhl si rozbolavělá záda a pohlédl přímo do objektivu.

Usměj se na fotku.

A pak, přestože věděl, že jeho obličej na záběru nebude vidět, se usmál...

KAPITOLA 2

Quantico, Virginia, pondělí 5. září 2016

Zoe Bentleyová seděla v kanceláři a mezi palcem a ukazováčkem štitivě držela fotografii. Do objektivu se na ní na sebe usmívali muž a mladá žena, nakláněli se k sobě, hlavami se bezmála dotýkali. Kdyby se na tu fotku podíval někdo, kdo by neměl tušení, oč jde, nejspíš by si řekl, že je to jenom další zbytečné selfičko. Zoe ale viděla na snímku věci, jichž si žádný povrchní pozorovatel všimnout nemohl. Viděla mužovy prázdné oči, viděla jeho chladný a nepřátelský úsměv. A také viděla dívčinu tvář – nevinnou a naivní. Nicnetušící.

Ta dívka byla Zoeina sestra Andrea. Muž pak byl Rod Glover, vrah, který už znásilnil a uškrtil několik žen.

Už to byl měsíc, co se Rod Glover objevil v Dale City. Objevil se, zbyla po něm tahle děsivá fotografie – a zase zmizel. Jako by byl nějaký hrůzný přízrak.

Zoe hodila fotku do zásuvky a s hlasitým třesknutím ji zavřela. Věděla, že to nebude trvat dlouho, a zase ji bude držet v ruce. Že si nedokáže pomoci. Od chvíle, kdy dostala snímek z laboratoře zpátky, se to tak opakovalo den co den.

Když byla mnohem, mnohem mladší, byl Glover jejich soused. Zoe ale přišla na zločiny, které páchal, a upozornila na něj policii. *Pokusila se na něj upozornit policii!* Bohužel než policisté na její volání zareagovali, Glover utekl. Od té doby ale udržoval se Zoe neustále jakési příšerné

spojení. V obálkách jí posílal šedivé kravaty, které používal ke škrcení svých obětí.

Jeho posedlost Zoeinou osobou vyvrcholila minulé léto. Zoe tehdy vyšetřovala řádění jiného sériového vraha v Chicagu, Glover ji ale celou dobu sledoval, napadl ji a skoro ji zabil. A nedlouho poté jí poslal tuhle fotku. Podařilo se mu zinscenovat na ulici „náhodné“ setkání s Andreou, která neměla tušení, o koho jde, a přesvědčit ji, aby se s ním vyfotografovala. A potom zmizel úplně.

Zoe vstala a začala se procházet po malé místnosti – své kanceláři v Útvaru analýzy chování v ústředí FBI – a všechna kolečka v mozku se jí točila plnou rychlostí. Nedařilo se jí ale pořádně se soustředit. Mohlo za to určitě i to, že špatně spala, protože trpěla nočními můrami a přemírou myšlenek, s nimiž se musela potýkat.

Znovu se usadila ke stolu a přihlásila se k ViCAP, programu dokumentujícímu všechny nedávné násilné kriminální činy, tedy jakési databázi zločinů, která federálům pomáhala při pátrání po těch, kteří je měli na svědomí. Zaměřila se na všechna znásilnění a uškrcení za posledních čtyřiašest hodin. Jeden takový případ tam byl, a když si otvírala soubor s podrobnostmi, zrychlil se jí pulz. Obětí ale byla pětadvacetiletá žena, kterou někdo znásilnil a uškrtil v jejím domě v New Yorku. Gloverovu profilu to tedy neodpovídalo ani vzdáleně. Oběť byla příliš stará, navíc byla uškrcená holýma rukama, neodpovídalo ani místo, kde ke zločinu došlo. Nemohl to být on.

Kde jsi, Glovere?

Pokud by mohla, strčila by Andreu do ochranné vazby a nechala ji tam pod zámek do té doby, než by se pod jiný zámek dostal Glover. Ale nemohla. I tak to trvalo celé týdny a musela žádonit, prosit i křičet, než Andreu přesvědčila, aby se alespoň – samozřejmě dočasně – nastěhovala k ní.

Agent FBI, který dostal případ na starost, se už o něm se Zoe odmítal dál bavit. A totéž policie. Všichni věřili tomu, že Glover je už pryč. Že nebude riskovat a zůstat poblíž sester Bentleyových. Zoe ale *věděla*, že to není pravda. Stačilo jí vybavit si jeho pohled, když ho

viděla naposledy. Stačilo jí vybavit si jeho hlas. Ta jeho posedlost nikam nezmizela.

Zírala do prázdna, utopená ve svých obavách. Na stole před sebou neměla žádné obrázky, žádné osobní věci. Dvakrát se pokusila vyzdobit si kancelář rostlinami v květináčích – tu první dokázala umoit za dva dny. Druhá – byl to kaktus – vydržela celý měsíc, než podlehla. Samozřejmě za to mohlo to, že je nezáležala a že sem nedopadalo žádné přirozené světlo, to jí nemohl nikdo vymluvit. A už vůbec ne Tatum, její kamarád a kolega, který tvrdil, že se rostliny vyděsily k smrti kvůli tomu, jak na ně zírala. Místo květin si tedy „vyzdobila“ stůl hromadami věcí, bincem vršícím se všude.

Za dveřmi se ozval důvěrně známý zvuk rychlých kroků a Zoe se vymrštila ze židle, jen aby jí její šéfová, Christine Mancusová, neutekla.

„Šéfko, máte chvíli?“

Mancusová na ni skoro ani nepohlédla, cílevědomě se kamsi hnala. „Pospěšte si, Zoe! Týden sotva začal, a já už bych měla být na šesti místech najednou.“ Tmavé vlasy měla pečlivě sčesané a stažené dozadu, šaty strohé a dokonale vyžehlené. Ze všeho, a to dokonce i ze znamínka krásy u jejích rtů, vyzařoval duch autority a efektivnosti.

„Chci se pustit do Gloverova případu s agentem Caldwellem!“ Dan Caldwell pracoval stejně jako Zoe v Útvaru analýzy chování a měl na starosti profilování sériových vrahů. Když se Zoe dozvěděla, že tenhle případ dostane on a ne ona, byla vzteky bez sebe, Mancusová jí ale odmítla ustoupit.

„Už jsme se o tom bavily. Ne.“

„Znám ho osobně a nejlíp, takže si myslím, že při vytváření jeho profilu můžu být užitečná. Měli bychom využít všeho, co máme. Zvlášť když je jasné, že je to jenom otázka času, než udeří znovu.“

Mancusová se zastavila u velké tiskárny, která plivala jeden list papíru za druhým, popadla první, pohlédla na něj a frustrovaně zavrčela. Obrátila se k Zoe. „A právě proto strávil agent Caldwell dva dny tím, že si s vámi povídal, sepisoval všechno, co víte a na co si v souvislosti s Gloverem vzpomínáte.“

„Nemyslím si, že... Určitě dokážu být objektivní...“

„Nedokážete.“ Tón hlasu Mancusové nepřipouštěl žádný odpor.

„Tak potom potřebuju dovolenou.“

„Abyste se za ním pustila jako nějaký lovec hlav? Nepřipadá v úvahu. Potřebuju vás tady.“

„Proč?“ Zoe už skoro křičela. „Dělám tu na kravinách, co jsou deset patnáct let staré. Proč tu musím být tak nutně?“

Mancusová našpulila rty. „Zapomínáte se, Bentleyová.“ Znovu se obrátila k tiskárně, popadla několik listů papíru, pak se otočila na podpatku a zamířila chodbou zpátky. O to, zda jde Zoe za ní, nebo ne, se pranic nestarala.

Zoe se za ní téměř rozběhla, aby jí stačila. „Christine... Když je tu ten chlap, co jde po mé sestře, nedokážu se na nic soustředit. Nezvládám svou práci. Dej mi pár dní. To je všechno, co po tobě chci. Pár dní a jednoho analytika.“

Mancusová zvolnila. Zoe právě použila zbraň, kterou od okamžiku, kdy obě začaly v Quantiku pracovat, nenasadila. Oslovila Mancusovou křestním jménem a tykala jí. Nikdy se nepokoušela těžit z toho, že měly společnou historii a společné zážitky, když ještě obě pracovaly v oblastní kanceláři v Bostonu. A bylo jasné, že velmi, velmi dlouho tuto zbraň nebude moci použít znovu.

„Řeknu vám, jak to uděláme,“ zamračila se Mancusová. „Mám tu další případ, na který chci, abyste se podívala. Když to vyřešíte, dostanete pět dnů, kdy budete moci pracovat přímo s agentem Caldwellem.“

„Fajn,“ přikývla rychle Zoe, dosud nevěřící svému štěstí. „Co je to za případ?“

Mancusová se zastavila u dveří do jedné z kanceláří. „Pošlu vám to. Zatím k tomu není žádný spis, dorazilo to teprve dneska ráno.“

„Žádné policejní hlášení?“ nevěřičně se zeptala Zoe. „Tak co vlastně máme?“

„Internetový odkaz na video. Někdo tam zaživa pohřbívá nějakou ženu.“

„Nechápu. Pokud je to sériový vrah, musíme mít i jiné případy...“

„Tenhle je první.“

Zoe zamrkala. „Ale my přece děláme *jenom* sériové vrahy.“

„Myslím si, že toho bude brzy víc.“

„Proč?“

Mancusová sevřela kliku. „Protože to video je pojmenované ‚Experiment číslo jedna‘.“

KAPITOLA 3

Christine Mancusová rozrazila dveře kanceláře Tatuma Graye, vklouzla dovnitř a zabouchla je za sebou dříve, než se stihla dovnitř prodrat i Zoe. I když měla Zoe ráda, nemohla se ubránit pocitu, že brzy kvůli ní skončí ve svěrací kazajce. Už celý měsíc byla Christine cílem doslova smrští mailů, telefonátů a osobních návštěv od jediného člověka – od Zoe – a s jediným tématem: Že se chce podílet na pátrání po tom zatraceném sériovém vrahovi. Už nutně potřebovala pár dnů, kdy by jí nehrozilo, že na ni odněkud Bentleyová vybafne.

Tatum zvedl hlavu, překvapený návštěvou ve své kanceláři. „Dobré ráno, šéfová. Jaký byl víkend?“

„Krátký.“ Christine se posadila před něj.

Měl před sebou otevřenou složku se spisem, který zjevně ve chvíli, kdy ho vyrušila, studoval. Gray se k Útvaru analýzy chování připojil poměrně nedávno a dosud mu chyběly znalosti a zkušenosti, které Christine od agentů zabývajících se profilováním vyžadovala. Ochotně ale svému novému podřízenému přiznávala, že tento svůj nedostatek více než vynahrazuje pronikavým instinktem. A ještě jednou vlastností – měl neskutečnou schopnost doopravdy *naslouchat* tomu, co lidé říkali.

Tatum se už také více než osvědčil před měsícem, kdy společně se Zoe pracoval na případu chicagských vražd. Christine sice měla nějaké výhrady k tomu, jak vyšetřování probíhalo, rozhodně ale nemohla ignorovat fakt, že se jim podařilo zabránit zmasakrování celé jedné rodiny.

V tuto chvíli oceňovala, že z tváře jejího agenta zmizel ten věčný

okouzlující úsměv. Ano, určitě byl okouzlující, alespoň pro určitou sortu lidí, ona sama si ale myslela, že z něj číší samolibost a že působí jaksi nedospěle. Právě teď se ale z jeho výrazu dal vyčíst pouze zájem o to, co mu chce.

„Co mi můžete říct o Glennu Wellsovi?“ zeptala se.

Tatum zmateně zamrkal, pak se zaklonil na židli, na křivce jeho ramen bylo patrné napětí. Chvilí mlčel, pak ale spustil: „Wells byl pedofil, jeho případ jsem řešil v L. A. Zaměřil se na mladý holky, který mířily do školy. Chytil je, znásilňoval je a pak jim vyhrožoval, aby o tom nikomu neříkaly. Taky si je přitom fotil. V jeho notebooku jsme našli více než třicet fotek těch holek. Jedna z nich se pokusila zabít.“

Sledovala agentův výraz, když o tom mluvil. Působil sice na první pohled klidně, měl ale zkřivené rty a pravou ruku sevřenou v pěst.

„Nedařilo se nám nasbírat proti němu dost důkazů. Jenom nepřímé. Nějakou dobu jsme ho sledovali a pak jsme ho přistihli, když zrovna na ulici chytil jednu třináctku. Táhl ji pryč, my se hnali za ním, abychom ho sebrali.“

„Co se stalo?“

„Zdrhl. Já se za ním hnál do jedné uličky. Zastavil se uprostřed a otočil se ke mně. Zvedl jsem pistoli a řekl mu, ať dá ruce nad hlavu. Mísoto toho začal po něčem sahát v batohu, co měl na rameni. Tak jsem to zmáčkl. Tři rány.“

„A co měl v tom batohu?“

„Jenom foťák. Myslíme si, že se pokoušel fotky vymazat, než ho sebereme.“

„A místo toho bylo po něm.“

„Vyšetřovalo se to. Očistili mě.“

„Vypadá to, že to znovu otevrou,“ řekla Christine tiše.

Tatumovy oči se nevěřičně rozšířily. „Proč?“

„Prý mají nějakého nového svědka. Někoho, kdo tu střelbu viděl a chce o tom teď mluvit.“

„Proč čekal tak dlouho?“

Christine pokrčila rameny. „Proč lidi dělají různé věci? Dneska ráno

mi volal speciální agent z vnitřního vyšetřování. Nějaký Larson. Znáte ho?“ Christine by se bez toho ztraceného telefonátu docela dobře obešla.

„Jo, znám.“ Tatum pevně stiskl čelisti.

„Řekla bych, že vás nemá moc rád. Fakt nevím, jak se vám povedlo nasrat takovou spoustu lidí.“

„Že by vytrvalostí?“ navrhl Tatum.

„No když mi volal, byl šťastný jako blecha. A že prý mě chtěl jenom upozornit, že si vás předvolají na vyšetřování.“

„Řekl vám, kdy to bude?“

„K tomu jsme se nedostali. Já ho ale hned odpálkovala s tím, že teď se zabýváte jedním hodně citlivým případem, takže si budou muset dát pár dnů pohov.“

„Já ale teď zrovna na ničem nepracuju.“

Povzdychla si. „Myslíte, že to nevím? Proč bych to jinak tomu Larsonovi říkala?“

Tatum vypadal zmateně. „Co přesně po mně teď vlastně chcete, abych udělal?“

„Chci od lidí z vnitřních věcí o tomhle případu zjistit, co jenom budu moct,“ vysvětlila mu. „A už na tom dělám. Ale potřebuju čas. Takže po vás chci, abyste nedělal vůbec nic. Aspoň pár dnů, než se v tom pohrabu.“

Tatum přikývl, Christine ale neuteklo, že teď už má v pěst sevřené obě ruce. Pokud to odhadovala správně, Tatum se pokusí během čtyřiceti hodin někomu zavolat, aby ten svninčík uklidil.

A potom to pro něho bude ještě horší.

KAPITOLA 4

Informace o tom, že dojde k novému vnitřnímu vyšetřování, zanechala v Tatumovi pocit hořké pachuti. Myslel si, že to všechno už má za sebou, nyní se ale ta nestvůra z temné minulosti opět vyplazila ven.

Asi hodinu se snažil zabrat do nějaké práce, pak toho ale nechal a zamířil do kuchyňského kouta, aby se uklidnil. Pokud ale doufal, že v kuchyňce najde něco povznášejícího, těžce ho zklamala. Otráveně přežvykoval suchý a dosti nechutný koláček a po nějaké chvíli zamířil chodbou zpět. Když míjel dveře Zoeiny kanceláře, napadlo ho, že by mu mohl pomoci pohled na přátelskou tvář.

Zaklepal. Zpoza dveří slyšel tlumený zvuk, který mu neklamně připomínal lidský pláč.

„Dále,“ ozvala se Zoe, a tak otevřel dveře. Seděla za stolem, zrak měla přilepený na obrazovku notebooku.

Byla mnohem menší než Tatum – a vlastně mnohem menší než většina jiných žen. V její tváři na první pohled všechny okamžitě upoutaly oči, zelené a fascinující. Tatum už zaregistroval, že jiní agenti o Zoe hovoří za jejími zády jako o „Supovi“, teď začal chápat proč. Zrak, který upírala na monitor, byl zrakem dravce, schopným pronikat do lidí a číst jejich nejutajenější myšlenky. A nos měla dlouhý, lehce zakřivený, skutečně jako by to byl zobák dravého ptáka.

Pláč se ozýval právě od Zoeina počítače. Pohlédla na něj, pak stiskla klávesu a přerušila přehrávání. Tatum si uvědomil, že v okamžiku, kdy zvuk pláče umkl, automaticky ulevil napjatým ramenům.

„Promiň. Přijdu později,“ omluvil se.

„To je dobrý.“ Znovu se obrátila k monitoru.

Tatum překvapeně pozvedl obočí. Neviděl se s ní od pátku a tak nějak předpokládal, že by ji mohlo zajímat, jak se mu vede a vůbec. Obrátil se opět ke dveřím. Pokud hledal přátelskou tvář a porozumění, nebyla Zoeina kancelář tím pravým místem, kde by se mu těchto věcí dostalo, došlo mu.

„Počkej, Tatume.“

„Jo?“

„Hodil by se mi ještě jeden pár očí. Máš čas se na něco kouknout?“

„Jasně.“ Překvapeně zamrkal. Zoe obvykle pracovala sama. Obešel stůl a zahleděl se na monitor. Video, na něž se Zoe dívala, bylo zastaveno v čase 43:32. Celková délka videa pak byla něco přes hodinu. Na zastaveném políčku byla vidět mladá žena s tváří zrůzněnou hrůzou, ležící v jakémsi temném těsném prostoru. Obraz byl černobílý a Tatum odhadoval, že byl pořízen termokamerou. Zoe pustila video zase od začátku.

Video začínalo rozdělenou obrazovkou. Ve spodní půlce obrazu byla opět ta černobílá žena v uzavřeném těsném prostoru, teď ale ječící. V horní půlce byla vidět pískem pokrytá krajina, podle všeho poušť. Patrná byla i hranatá jáma v zemi, tvarem připomínající hrob. Okolo jámy se pak pohybovala spodní část mužského těla. Vypadalo to, že muž hází lopatou do té jámy písek.

Ženin křik byl nesnesitelný. Tatum pohlédl ke dveřím kanceláře. Zapomněl je za sebou zavřít. Rychle k nim doběhl a zabouchl je.

„Můžeš trochu snížit hlasitost, prosím?“ vyzval kolegyni.

Zoe přikývla, klikla myší a nepatrně intenzitu křiku snížila. Tatum znovu pohlédl na monitor. Muž plnící hrob zeminou právě přistoupil k velkému koši. Převrhl ho nohou a do velké díry se z něj vyvalila lavina hlíny a písku. Muž z koše pečlivě vyškrábal i zbytek materiálu. Žena ve spodní části snímku začala oběma pěstmi tlouci do toho, co se jí kle-nulo nad hlavou.

Ten nesoulad mezi klidnými a neuspěchanými pohyby muže v horní části obrazu a hysterií ženy v dolní půlce monitoru Tatumem otřásl.

Natáhl se přes Zoe a pozastavil přehrávání. Jekot utichl a on se na chvíli uvolnil. „Co to je?“

„Video, na kterém někdo pohřbívá tu ženu zaživa. Nebo to tak aspoň vypadá.“

„Odkud to máš?“

„Mancusová mi poslala odkaz. Na FBI to poslali z policie v San Angelu v Texasu. Chtěla po mně, abych se na to podívala a pak jí řekla, co si o tom myslím.“ Zoe natáhla ruku, aby opět spustila přehrávání.

„Počkej,“ přerušil ji Tatum spěšně.

Ruka se jí vteřinu vznášela nad myší, pak se zase stáhla.

„Co vlastně víme?“ zeptal se Tatum a stále přitom zíral na obrazovku. Dole pod videem se dal přecíst název souboru „Experiment číslo jedna“. Vedle názvu bylo vidět šedivé jméno člověka, který video nahrál – Schrodinger. A také čas, kdy bylo video nahráno – 09/02/16 08:32. Kromě vlastního videa to byly jediné údaje, jež bylo možné z obrazovky na první pohled zjistit. Zbytek webové stránky, na níž bylo video vyvěšeno, byl úplně prázdný. Tatum pohlédl nahoru na URL adresu. Byla to pouze změt písmen a číslic bez jakéhokoliv smyslu.

Zoe přešla do svého mailového účtu a rychle si prošla zprávu, která odkaz doprovázela. „Tu pohřbenou osobu identifikovala sanangelská policie jako Nicole Medinovou. Je jí devatenáct let a žije se svou matkou v San Angelu. Právě matka ji před třemi dny nahlásila jako pohřešovanou. Několik hodin poté, co oznámila její zmizení, dostalo osm bloggerů a dva novináři tuhle zprávu z mailové adresy vytvořené jen těsně předtím.“

Tatum jí přes rameno četl text mailu. „Ještě ji nenašli.“

„Ne, ještě ne.“ Zoe ukázala v textu mailu na místo nacházející se několik řádků pod tím, z něhož právě Tatum četl. „Její matka tvrdí, že by nikdy takhle sama od sebe nezmizela.“

„Může to být celé habaďůra kvůli reklamě. Video může být podvod. A její máma v tom může jet taky.“

„To je možné.“

„Ale ty si to nemyslíš.“

„Nemyslím si ještě vůbec nic.“

„Pust' tam ten zbytek.“

Zoe znovu pustila video. Nicolin křik opět naplnil místnost a Tatum poslouchal a skřípal přitom zuby. Přinutil se nedívat se na zmučenou tvář oběti a místo toho se soustředil na muže zasypávajícího hrob. Právě v horní části videa se odehrávalo to, co pro ně bylo důležité. Tam mohlo být něco, co by jim pomohlo určit místo, kde bylo video natočeno. Kameru ale neznámý muž umístil tak, že zabírala pouze zem, jeho nohy a ruce, koše a pomalu se plnící hrob. Na sobě měl džíny a košili s dlouhými rukávy, na ruku pak silné rukavice. Zahlédnout se nedal ani kousek jeho kůže. Jediným zvukem, jenž nahrávku doprovázel, byl hlas ženy, která teď přestala ječet a místo toho začala vyděšeně vzlykat.

Něco v hrobě přitáhlo jeho pozornost. „Podívej.“ Ukázal na jeden z rohů hrobu, kde se směrem vzhůru kroutilo cosi jako had. „Kabel.“

„Máš pravdu. Že by to byl přívod vzduchu?“

Tatum chvíli zvažoval odpověď. „Nemyslím si,“ řekl konečně. „Vypadá to spíše jako elektrický kabel. A současně to vysvětluje i to, jak byla pořízená nahrávka té pohřbívané holky. Pokud tam tedy opravdu je.“

„Proč použil kabel? Proč to nenahrával přes bluetooth nebo tak něco?“

„Kdyby ji zasypal opravdu silnou vrstvou materiálu, narušilo by to přenos.“

„Máš pravdu,“ přikývla Zoe a opět se zaměřila na monitor.

Muž dalších sedm minut cílevědomě vyprazdňoval koše. V jednom okamžiku zmizel v horní půlce videa ze záběru, takže se tam pár minut nic nedělo, ve spodní půlce se mezitím Nicole opět rozječela. Když vysypal do hrobu všechnu hlínu, lopatou vše pečlivě uhladil. Skoro se nedalo poznat, že se tu něco dělo. Pak se zastavil a obrátil se přímo ke kameře.

„Co to dělá?“ podivil se Tatum.

„Možná jenom odpočívá, ale... počkej... Koukej!“

Muž přistoupil až ke kameře a vytáhl něco z kapsy. Telefon. Obrátil ho tak, aby objektiv zabíral jeho displej. Tatum se zamračil. Na displeji byl záznam jakéhosi projevu prezidenta stojícího někde na pódiu. Jediné, co bylo slyšet, byly zdušené vzlyky Nicole Medinové.

„To má být... nějaké politické prohlášení?“

Zoe potrásla hlavou. „Video bylo na síť vyvěšeno v pátek ráno.“ Ukázala na časový údaj vedle názvu „Experiment číslo jedna“. „To zpravodajství v mobilu šlo naživo a ukazovalo stejný čas. Chtěl nám tím dokázat, že jeho video je taky *živé*.“

Tatum znovu pohlédl na datum a tep se mu zrychlil. Pokud by ho policie chytila v okamžiku, kdy by video zavěšoval na síť, celá věc by okamžitě skončila. Vlastně dříve, než začala.

Muž na monitoru mezitím telefon vypnul a zase ho zastrčil do kapsy. Pak se naklonil ke kameře a celá horní půlka monitoru zčernala. Nicolin křik teď zněl hlasitěji a hysteričtěji, do dřeva nad sebou tloukla také mnohem usilovněji.

„Za minutku dvě se to celé upraví tak, že už to bude zabírat jenom jediný obraz,“ vysvětlila Zoe.

„Ty už jsi to viděla celé?“

„Jo.“

Tatum si odkašlal. „Jak to skončí?“ Otázka zněla v kontextu toho, co se odehrávalo na monitoru, krutě a hloupě. Měl sám na sebe zlost, že se takhle zeptal.

Zoe potáhla kurzorem linku, která ukazovala, kolik z videa už bylo přehráno, až úplně doprava. Záběry chaoticky problikávaly, až se dostala k časovému údaji 57:07. Když opět spustila přehrávání, Nicole už byla tichá, jenom občas popotáhla. Po dalších deseti vteřinách obraz potemněl.

„Nahrávka skončila,“ vysvětlila Zoe celkem zbytečně.

Tatum se zamračil. „Tipoval bych, že to nechá běžet, abychom se dívali, jak se dusí.“

„Možná se nedusila.“

„Možná ne.“

„Možná Nicole v tom hrobě vůbec nebyla. A i kdyby to celé nehrála, mohl to být jenom jeho krutý vtípek. Možná ji měl celou dobu zavřenou někde úplně jinde.“

„A taky to video, na kterém byla Nicole někde zavřená, vůbec nemuselo být živé,“ uvažoval Tatum. „Ten chlap nahoře nám sice ukázal živý přenos zpráv, ale to bylo jenom v horní půlce videa. Nemáme jediný dů-

kaz, že ten údaj měl cokoliv společného s tím, co se odehrávalo v dolní pŕlce, kde byla Nicole.“

„Možná se pokouší narážet na Schrödingerovu kočku.“ Zoe ukázala na jméno člověka, který vyvěsil video na internet. Schrödinger, jméno na monitoru bylo ale napsáno bez přehlásky. „Nevím, v čem to spočívalo, ale Schrödingerova kočka, to je nějaký experiment, v němž se zavírá kočka do krabice.“

„A nikdo neví, jestli je živá, nebo mrtvá. Takže je obojí současně.“

„A tady máme zase ženskou zavřenou do krabice a taky nevíme, jestli je živá, nebo mrtvá.“ Zoe se zaklonila v židli. „Tak co myslíš?“

„Na co se teď vlastně ptáš?“

„Je to opravdu záznam toho, jak někdo pohřbívá ženu zaživa? To video se jmenuje ‚Experiment číslo jedna‘. Takže nejspíš budou i další.“

„Předpokládejme, že je to pravé...“ Tatumovi najednou poskočilo srdce. „Pořád by ještě mohla být živá.“

Zoe zakroutila hlavou. „Pokud tam doopravdy byla, pak ne. To byla první věc, co jsem si zjistila. Zavolala jsem Lionelovi, aby se na to taky podíval.“

Tatum přikývl. Lionel byl jeden z analytiků pracujících pro Útvar analýzy chování.

Podařilo se mu odhadnout velikost hrobu srovnáním nohou toho muže, výšky krabice a velikosti Nicoliny hlavy. Pokud byla ta bedna dost velká na to, aby vyplnila celý hrob, musela být dvě stě třicet centimetrů dlouhá, sedmdesát pět centimetrů široká a takových šedesát pět centimetrů vysoká – o něco větší než běžná rakev. A podle Lionela se v ní musela Nicole, pokud jsme se tedy nesekli nějak moc v odhadech, udusit během šestatřiceti hodin. A protože byla hysterická, spotřebovala na začátku mnohem více vzduchu, než bylo třeba. Lionel tipuje, že musela být mrtvá už za takových dvanáct hodin.“

Tatum se usadil na Zoeině stole na hromadě nějakých papírů. „Takže... Mancusová chce, aby ses rozhodla, jestli je to jenom nějaký pitomý vtíp, nebo jestli tu máme nového vraha, chápu to správně?“

„Taky to může být ještě úplně jinak. Možná Nicole opravdu unesl, ale

zatím ji nezabil. Jmenuje se to „Experiment číslo jedna“, takže to může být i první z řady filmů s Nicole v hlavní roli.“

To byla zatím ta nejprříšernější úvaha a Tatum sebou znechuceně škubl. „Tak jak to vyřešíš?“

Zoe nestihla odpovědět dříve, než se otevřely dveře a dovnitř vstoupila Mancusová.

„Prima,“ ocenila Tatumovu přítomnost. „Už jste tady. Jinak bych vás sem musela zavolat. Viděl jste to video?“

„Nějaké části,“ odpověděl Tatum.

Mancusová opět přikývla, zjevně spokojená, a obrátila se k Zoe. „Jaký z toho máte první dojem?“

„Chtěla bych si popovídat s detektivem, který to má na starost, abych si ujasnila nějaké detaily. Taky by pomohlo vědět něco více o Nicole Medinové. A potom jsou tu ještě technické údaje z toho videa, které by mohly...“

„Takže když to shrnu, myslíte si, že bychom se na to měli podívat důkladněji?“

„Jo. I kdyby to byl jenom špatný vtip, podle mě v tom nebyla Nicole dobrovolně,“ přikývla Zoe. „Když nic jiného, budeme tu mít určité únos.“

„Fajn. Chci, abyste se do toho pustili,“ řekla Mancusová. „A to okamžitě. Pro případ, že by Nicole Medinová byla pořád ještě živá. A taky chci, abyste byli k ruce sanangelské policii.“

Tatum se zamračil. „Šéfová, nemyslím si, že je kvůli tomu třeba lítat do Texasu. Podle mě se to dá vyřešit pár telefonátama...“

„Budu radši, když tam budu mít své lidi,“ přerušila ho Mancusová nekompromisně. „Vypadá to, že se to může proměnit na něco velkého, takže chci, abychom byli připraveni, až se to stane.“

„Ale šéfová.“ Ze Zoeiny tváře se dalo vyčíst jednak překvapení, jednak obavy. „Moje sestra...“

„Vaše sestra je v pořádku, Bentleyová. Kupte si letenky už na tenhle večer, jestli se vám to povede.“ Hlas Mancusové zněl tvrdě, nepřipouštěl žádnou diskusi. „Chci, aby se do případu Nicole Medinové naše oddělení zapojilo.“

Pár vteřin na sebe Zoe a Mancusová jenom mlčky hleděly. Tatum musel přemáhat potřebu zadívat se někam úplně jinam.

Najednou mu ale svitlo. Došlo mu, že rozhodnutí šéfové má i jiné důvody než se pokusit zachránit Nicole Medinovou, je-li to tedy vůbec možné. Mancusová nechtěla, aby se Zoe míchala do Gloverova případu. Bylo veřejným tajemstvím po celém oddělení, že Zoe je na kordy s agentem, který má případ na starost. Že se nedokážou shodnout na Gloverově profilu. Všechno došlo už tak daleko, že agent tvrdí, že kvůli tomu, jak Zoe do všeho strká nos, nemůže dělat pořádně svou práci.

A samozřejmě tu byl i další důvod. Mancusová chtěla uklidit i Tatumu, dostat ho aspoň na nějakou dobu z dosahu Larsona a vnitřního vyšetřování.

Konečně Zoe odvrátila zrak a našpulila rty. „Něco dalšího, šéfová?“

„Kontaktujte sanangelskou policii, aby věděli, že tam jedete. Chci o všem dostávat průběžné zprávy.“

KAPITOLA 5

Marvina, svého dědečka, Tatum uslyšel o hodně dříve, než vstoupil do bytu. Starý muž totiž křičel. Jeho hlas zněl vztekle, takže Tatumu napadlo, jestli se mu někdo třeba... nevyčural do cereálií. No... *někdo*... Konkrétně by to musel být Freckle, Tatumův kocour. Ve skutečnosti by Tatumu totiž ani v nejmenším nepřekvapilo, kdyby zjistil, že kocour s Marvinovými cereáliemi udělal právě tohle. Opatrně nakoukl do bytu. V poslední době si totiž Freckle navykl lehávat hned za dveřmi. Pokud někdo otevřel dveře příliš zprudka, riskoval střet s opravdu, ale opravdu naštvaným ďáblem. A takový střet končival vždycky stejně. Krví tryskající z podrápaných lýtek lidského vetřelce. Dnes to ale vypadalo, že miniaturní tygr má na práci něco jiného, takže hlavní vstup byl z hlediska přítomnosti život ohrožujících koček bezpečným územím.

Křik se ozýval z kuchyně. Vzhledem k tomu, že dědečkovi nikdo nepřihrával, bylo zjevné, že Marvin s někým mluví telefonem. Tedy, aby-chom byli přesní, že na někoho *křičí* telefonem.

„Poslouchejte, holčičko, dejte mi nějakého vašeho šéfa. Nebo prostě někoho, kdo má více než dvě mozkové buňky! Chci... Samozřejmě že chci zdravotní pojištění, kvůli tomu vám přece volám, ne? Ne, nemluvil jsem s žádným vaším specialistou na zdravotní pojistky, zatraceně! Chtěl jsem jenom... haló? Haló!“

Tatum obrátil oči v sloup a vstoupil do kuchyně. Marvin seděl u stolu, před sebou měl napůl vypitý šálek čaje. Jeho ostrý pohled vyhledal okamžitě Tatumovy oči.

„Zatracení pojišťováci! Krvežíznivé pijavice to jsou! Chtějí tvoje peníze, ale aby za ně něco pro tebe *udělali*, to ne. Že by si taky jednou trochu lámali hlavy!“

„Jsem rád, že ses k tomu konečně rozhoupal.“ Tatum se upřeně díval na šálek čaje. K tomu, aby udělal něco se svým zdravotním pojištěním, se snažil dotlačit Marvinu už celé týdny.

„Jo, ale nevypadá to, že by se to dalo udělat tak snadno!“

Tatum přikývl. Dědeček byl ze staré školy. Chtěl si všechno zařídit pěkně z očí do očí, vyplňování nějakých online formulářů z celého srdce nesnášel. A co nesnášel, to nedělal. Jakákoliv telefonická konverzace, která by trvala déle než pět minut, ho děsila. Tatum mu rozuměl. Pro Marvinu se v poslední době věci měnily moc rychle. Nalil si vařící vodu a doplnil i dědečkův šálek, pak se usadil proti němu.

„Chceš, abych ti s tím pomohl?“ zeptal se. „Vím, jak tihle lidi myslí.“

Marvin zaváhal. „Jo?“ zabručel konečně místo odpovědi. „Ty bys to udělal?“

„Jasně. Co potřebuješ?“

„Zkouším si vyřídit pojistku pro ten parašutistický kurz.“

Tatum se rozkašlal a vyprskl čaj, zatímco ho Marvin se založenýma rukama se zájmem pozoroval. Čaj není nic moc, když ho má člověk v nose. A pořádně horký k tomu... to je tuplovaně nic moc.

„Parašutistický kurz?“ dostal ze sebe Tatum, když přestal kýchat.

„Zařídil jsem si třídní parašutistický kurz, už jsem to i zaplatil a vůbec všechno. Teď je ale napadlo, že se jim nelíbí můj věk. Že prý jim to nekryje jejich pojistka, takže jestli se chci zúčastnit, musím si vyřídit svou vlastní. Věřil bys, že si něco takového troufnou?“

„To bych teda věřil.“ Tatum si otřel ústa utěrkou. „Nemůžeš jít na parašutistický kurz.“

„Proč k čertu ne?“

„Protože už ti je osmdesát sedm.“

„A co má jako být? Jediné, co člověk musí udělat, je to, že vyleze ven z toho letadla, a pak zkrátka spadne. Gravitace platí i pro starý lidi, Tatum.“

„Kdo mluví o gravitaci? Vždyť tě pět vteřin potom, co vylezeš ven z toho letadla, trefí šlak.“

„Mám srdce silný jako bejk. Tak nemel blbosti.“

„Už jsi přece *měl* infarkt!“

„To už je víc jak deset let, Tatume. Co tě nezabije, to tě posílí. A mně už nezbývá moc času. Jenom maximálně nějakých třicet čtyřicet roků. A chci si skočit z letadla, než umřu. Chci toho snad tak moc?“

„Copak nemůžeš hrát bridž nebo chodit na ryby, jako to dělají normální dědkové?“

„Hele, sliboval jsi, že mi pomůžeš. Tak zavolaš tam, nebo ne?“

„V žádném případě.“

Marvin vztekle vstal a odešel z místnosti. Tatum si povzdechl a pohlédl vzhůru. Napadlo ho, jestli se na to zrovna teď odněkud z obláčku nedívá babička a nesměje se přitom, až se jí brada třese.

Postavil se, vzal si svůj šálek s čajem a zamířil za dědečkem do obýváku. Freckle, oranžový kocour, posel smrti a jiných špatných zpráv, tam seděl, hleděl na kulaté akvárium a švihal si přitom ocasem. V akváriu byla jedna rybka, plavala sem a tam a kroužila okolo lahve od piva, jediné výzdoby nádrže. Rybka se jmenovala Timothy a s kočkou vedla nikdy nekončící souboj myslí.

Tatum nezjistil, k čemu vlastně došlo, ale před několika týdny se uprostřed noci ozval z pokoje strašný rámus. Vtrhl do obýváku s pistolí v ruce a našel tam úplně zpitomělého a úplně promočeného kocoura a převrácený květináč s kytkou. Timothy si klidně plaval v napůl prázdném akváriu. Od té doby se Freckle často producoval okolo akvária, zíral do něj pohledem plným nenávisti, zatímco ryba... ta dělala to, co ryby obvykle dělají. Plavala.

Marvin seděl na gauči a mračil se stejně nenávisťně jako kocour. Tatum věděl, že pokud nezasáhne hned, vymyslí si dědeček ještě nebezpečnější kratochvíli, než je parašutismus. Chystal se zrovna do Texasu a neměl chuť se sem vracet na pohřeb. Takže mu nezbývalo než vymyslet něco, čím starce zaměstná.

„Poslouchej.“ Klesl na gauč vedle dědečka, čaj mu vyšplouchl z šál-

ku, většina ho ale zůstala uvnitř. „Večer letím do Texasu. A potřebuju tvoji pomoc.“

„Najednou potřebuješ pomáhat? No... já na to ale nemám dvakrát náladu, Tatume.“

„Znaš Zoe Bentleyovou? Tu ženskou, co s ní dělám?“

Marvin na něj pohlédl. Zrovna ho to začalo zajímat. „Jo.“

„Pořád se snaží chytit toho chlapa, co ji napadl. Víš, ten sériový vrah...“

„Rod Glover. Víím, Tatume. Nejsem žádný senil.“

„No a ten ohrožuje i její sestru. Možná ji dokonce sleduje. A Zoe má proto strach nechat svou sestru samotnou. Tak mě napadlo, jestli bys nemohl... Jestli bys nemohl na ni trochu dohlédnout.“

„Hm. A proč to neudělají policajti?“

„No... Glover zmizel už někdy před měsícem, ale Zoe si myslí, že se pořád motá okolo. Takže by stačilo se na ni sem tam kouknout. Díky tomu by se ona i její sestra hned cítily líp.“

„Jasně. Pořád ještě mám bouchačku.“

Tatum zbledl. „Ah... jo. Na to nebude třeba. Myslím, že bys ji měl nechat doma.“

„A co bych si bez ní počal, Tatume? Měl bych mlátit sériového vraha po hlavě vycházkovou hůlkou, až se tam objeví?“

„Nemáš přece žádnou vycházkovou hůlku.“

„Zatraceně, to přece víím taky! Víš přece, Tatume, jak se to dělá, ne? Bouchačkou. Můžeš Zoe klidně říct, že se o její sestřičku postarám. Na rozdíl od *tebe*, já pomůžu rád, když můžu!“

KAPITOLA 6

Zoe ležela v posteli a znovu se na notebooku dívala na video s pohřbíváním. Spodní část záznamu, na němž Nicole Medinová tloukla do víka bedny a křičela o pomoc, ignorovala. Zvuk ale zeslabila teprve potom, co se do její ložnice podívala Andrea, aby se zeptala, co je to za rámus.

Její pozornost plně uchvátil muž na videu. Fascinovaně sledovala jeho účelné pohyby – neuspěchané, klidné. Nebo tak alespoň působily. Když se ale zadívala pozorněji, neušlo jí, že v jednu chvíli, když zasypával hrob, se jeho pohyby zrychlily, staly se bezúčelnějšími, vzrušenějšími. Současně bylo patrné i to, že se muž pohybuje neohrabaněji. Že mu překáží neplánovaná erekce. To, co dělal, ho sexuálně vzrušovalo.

Další argument pro to, že to celé není podvod. Všechno to zjevně podněcovalo fantazii toho muže. Co ho vzrušovalo nejvíce? To, že to natáčejí a všichni to budou moci vidět? Ty výkřiky a údery pěstmi do dřeva? To, jak zasypává hrob?

Ještě bylo příliš brzy na to, aby se dalo odpovédět.

Na dveře zaklepal Andrea. „Zoe? Nemáš hlad?“

Měla. Stiskla tlačítko s nápisem Pause a ještě jednou se zamračeně podívala na monitor. Pohyb muže v horní půlce obrazu zamrzl v okamžiku, kdy lopatou uhlazoval písek na hrobu. Nicolina tvář dole byla zachycena uprostřed výkřiku plného hrůzy, s ústy doširoka otevřenými.

Zaklapla notebook, odhodila ho na postel a otevřela dveře. Lákavá vůně něčeho smaženého způsobila, že se jí žaludek zkroutil. Andrea se zrovna chystala znovu zaklepat. Byla bledá, tatam byla obvyklá jiskra

v jejích očích. Zoe pocítila hluboký smutek. Takhle svou sestru už dlouho neviděla. Andrea byla jako luční květinka, barevná, radostná a plná života. Když však musela čelit neustálému strachu, povadla a všechna energie z ní vyprchala.

„Co máme k jídlu?“ zeptala se Zoe s hraným veselím v hlase.

„Udělala jsem obalovaný řízek a k tomu bramborovou kaši.“

„Obalovaný řízek? To zní hodně evropsky.“

Sestra se otočila a zamířila do kuchyně. „Jo. Myslím, že je to rakouské jídlo.“

Zoe pokračovala za Andreou do kuchyně, kde už na stole na červeno-bílém prostírání ležely dva nahřáté talíře. Na každém talíři pak byl kus masa, které Zoe odhadovala jako kuřecí, obaleného v dohněda osmažené křupavé krustě tvořené strouhankou. Přílohu tvořil kopeček bramborové kaše s máslem, ozdobený salátovým listem. Na okraji každého talíře pak byl ještě půlměsíček citronu. Vonělo to úžasně.

Andrea vytáhla z ledničky dvě lahve piva a Zoe se usadila ke stolu. Už se jí sbíhaly sliny.

„Dej si na to ten citron,“ nařídila jí Andrea.

Udělala to, poslušně z něj vymačkala šťávu na maso. Odřízla si kousek a vložila si ho do úst. Strouhanková vrstva chutnala a voněla po pepři, mouce a blahobytu. Maso, určitě kuřecí, bylo dotenka vyklepané a skvěle připravené, Zoeiny zuby se do něj snadno zabořily. Citron všechny chutě spojil dokonale dohromady a Zoe při pomalém žvýkání rozkošnický vydechla nosem.

„Dobrý, že?“ Andrea se usmála a Zoe na chvíli připomněla tu věčně vším nadšenou a šťastnou sestru, kterou byla předtím.

„Je to úžasné,“ přikývla Zoe a polkla.

„Zase to nepřeháněj. Kuřecí prsíčka ve strouhance. Nic na michelinskou hvězdu.“

„Tak je to určitě na Zoeinu hvězdu.“

„Jenom jsi už zkrátka měla hlad.“ Andrea lehce zrudla a krájela svůj vlastní řízek.

Zoe si usrkla piva. „Co vlastně děláš doma? Neměla jsi být večer v práci?“

Andrea pokrčila rameny, očima neuhnula od talíře. „Vyrazili mě.“ „Cože?“

„Frank mě varoval už dříve. Říkal, že si najde někoho místo mě.“ Andrea to říkala jakoby nic, hlas ji ale zrazoval, jasně se za slovy dalo slyšet, že jen taktak přemáhá pláč.

Frankovi patřila restaurace, ve které Andrea pracovala. Zoe si nechala novou informaci projít hlavou a uvědomila si, že její první reakcí na ni je úleva. Noční směny byly důvodem trvalého napětí mezi ní a Andreou. Považovala je pro Andreu za příliš riskantní. Glover si mohl na Andreu počíhat prakticky kdekoliv. Třeba ji mohl unést, když šla za restauraci vynést za tmy odpadky. Mohl ji sledovat, když se vracela domů, mohl ji přepadnout a chytit, když vystupovala z taxiíku.

„Proč tě propustil?“ zeptala se nakonec.

„Proč bys řekla?“ odpověděla Andrea hořkou otázkou. „Řekl, že si nemůže dovolit platit číšníci, která si zase nemůže dovolit tři večerní šichty za týden.“

„Je mi to moc líto, zlato, já...“

Andrea odhodila vidličku, ta zazvonila na stole. „Už to déle nevydržím, Zoe. Už to trvá déle než měsíc a nikdo ho neviděl, vůbec nikdo! A agent Caldwell říká...“

„Agent Caldwell se plete. Všichni se pletou,“ vyplivovala Zoe vztekla slova. „Neví, co je Glover...“

„Říkal, že Glover je hlavně hodně opatrný. Že by nikdy neriskoval přímý kontakt.“

„Nemá pravdu. Glover si představuje...“

„Mě ale vůbec nezajímá, co si představuje, Zoe! Co když je opravdu pryč? Co když teď bude někde zalezlý celý rok? Nebo dva? Nebo pět? Já ale takhle nemůžu žít.“ Slzy, které se tak dlouho pokoušela skrývat, se objevily. Jedna skanula na řízek – strouhanka ji žíznivě vypila.

„Andreo.“ Zoe se natáhla po sestřině ruce, Andrea ale ucukla.

„Zapomeň na to,“ řekla. „Stejně to byla práce na hovno.“

Protože neměla nejmenší ponětí o tom, jak sestře pomoci cítit se lépe, Zoe mlčela. Andrea si otřela slzy a začala zase jíst.

Po několika minutách změnila Zoe téma. „Volal mi předtím Tatum. Myslíš, že bys mohla sem tam dohlédnout na jeho dědu, až budeme v Texasu? Je to už opravdu starý pán a Tatum říká, že se cítí dost osamělý.“

Andrea si ji změřila dlouhým, pozorným pohledem. Na rozdíl od Zoe nepodědila po jejich matce dlouhý dravčí nos, podobně jako její sestra měla ale otcovy pronikavé zelené oči. Zoe její pohled opětovala a asi vteřinu tak spolu obě bojovaly očima. Opravdu si nebyla jistá, zda sestra uvěřila jejímu vysvětlení.

„Jasně,“ přikývla Andrea. „Je to asi milý pán, že?“

„Jo, ale skoro nikoho tu nezná.“ To byla lež jako věž. Za šest týdnů od doby, kdy se Tatum a Marvin přistěhovali do Dale City, se Marvin stihl seznámit se spoustou lidí, většina z nich byla přitom o hodně mladší než on. A taky už zvládl v Tatumově bytě uspořádat dva mejdany, přičemž v případě toho druhého hovořila policie, kterou přivolali další nájemníci, o vandalismu a ničení obecního majetku.

„Nechceš to po mně jenom proto, že teď nemám ani práci, ani vlastní byt?“

„Najdeš si jinou práci.“

„Jsem unavená, Zoe. Už se nechci bát.“

Zoe přikývla, skvělá bramborová kaše náhle v jejích ústech ztratila veškerou chuť. Andrea si to nezasloužila. Na rozdíl od Zoe se vždycky snažila vyhýbat jakémukoliv násilí. Nemohla se dívat na to, jak někoho něco bolí, dokonce ani v televizi. A teď se jí změnil úplně celý život, protože se jejím prostřednictvím chtěl jeden šílenec pomstít Zoe.

„Až se vrátím, vyřešíme to.“ Zoe doufala, že bude s to dodržet tohle slovo. „Mancusová mi slíbila, že se pak budu moct zapojit do řešení tohoto případu. Najdu toho hajzla Glovera a dostanu ho za mříže.“

„A pokud se ti to nepodaří?“

„Vymyslíme něco jiného.“

KAPITOLA 7

San Angelo, Texas, úterý 6. září 2016

Když vystoupili z klimatizovaného prostoru terminálu letiště, který sváděl k domněnce, že to snad bude možné přežít, dopadl na ně žár rozpáleného vzduchu takovou silou, až Zoe vyrazil dech. Během okamžiku jí vysušil snad každou molekulu vody nacházející se na pokožce, takže ta se proměnila ve starý scvrklý pergamen. Zastínila si oči rukou, protože při pokusu rozhlédnout se kolem sebe ji slunce oslepilo. Rychle si svlékla černou bundu a přehodila si ji přes ohnutou paži. Sluneční brýle ale nechala doma. Balila se na cestu pozdě večer, kdy ji vůbec nenapadlo, že by nějaké sluneční brýle mohla potřebovat. Bude si muset koupit nové, jinak stráví celou dobu v San Angelu tím, že bude bezmocně mžourat.

„Auto bychom měli mít tam někde,“ mávl Tatum rukou. Vypadal jako vzorový agent FBI, jak si ho představují ve filmech – černý oblek, velké černé sluneční brýle, nablýskané boty. Pokud ho vedro panujících všude okolo nich také nějak poznamenalo, nedával to na sobě znát. „Stříbrný Hyundai Accent. Řekli mi, že ho nechají stát na severní straně parkoviště.“

Zoe pohlédla k odstavné ploše. Muselo to být celé desítky metrů daleko. Opravdu si nebyla jistá, je-li v jejích silách tam dojít.

„Máš vodu?“ pokusila se zeptat, ozvalo se ale jenom jakési zaskřehotání. Naštěstí si vzpomněla, že ho viděla, jak si v terminálu lahev kupuje.

Tatum přikývl, zahrabal rukou v tašce a vytáhl odtamtud lahev s vo-

dou. Podal jí ji, vysrážená vlhkost po plastu stékala v podobě malých kapiček. Zoe ji popadla, odšroubovala uzávěr, zaklonila hlavu a začala si její obsah lít do otevřených úst.

„Úplně klidně...“ Tatum sledoval, jak Zoe lačně hltá, „... to doraž.“

„Díky.“ Olízla si rty, cítila se teď mnohem lépe.

Jak začali bloudit mezi auty, pražící slunce Zoe proměnilo mozek na vařící polévku, aspoň tedy měla ten pocit. Pokud předtím uvažovala o sériovém vrahovi, kterého sem přijeli pomoci vypátrat, teď se všechny její myšlenky točily kolem seznamu věcí, které si musí co nejdříve pořídit, pokud tu chce přežít. Klobouk. Velkou lahev na vodu. Krátké a tenké šaty. Přenosnou ledničku, ve které bude bydlet.

„Tady.“ Tatum odemkl auto a Zoe rychle vskočila dovnitř. Žár v autě byl ale ubíjející, nebyla to ta úleva, kterou si od úkrytu v něm slibovala.

Tatum nastartoval motor a s ním i klimatizaci, ta je okamžitě zaplavila oblakem horkého vzduchu, který se ale rychle začal měnit na dobrodiní v podobě fučícího ledového větru. Zoe si na sebe okamžitě nasměrovala všechny trysky, k nimž se mohla dostat, a cítila, jak jí mozek zase začíná fungovat. Napadlo ji, že pokud tu od ní někdo bude očekávat duševní činnost, nebude moci opustit klimatizovanou místnost.

Tatum začal ve svém telefonu vyhledávat nejlepší trasu, která by je dovedla k sanangelské policejní stanici, zatímco Zoe se věnovala rádiu. Projížděla stanice tak dlouho, až padla na jednu, kde Taylor Swiftová zrovna zpívala *Begin Again*. Spokojeně se opřela v sedadle a čekala, až Tatum vyrazí.

„Uf... ale... nebudeme to poslouchat, že ne?“ Tatum odtrhl oči od telefonu.

„Jasně že budeme.“

„To nepřežiju, Zoe.“

„Nedělej fóry a jeď.“

„Já ti řeknu, jak to uděláme,“ rozzářil se Tatum. „Budeme se střídat, jo? Já vyberu hudbu, kterou budeme poslouchat při téhle cestě, ty zase tu, kterou si pustíme při té příští.“

„Tak jo.“

Tatum zapojil svůj telefon do portu na palubní desce a chvíli si s ním hrál. „Hmmm, pustíme si Genesis.“

„Mám ráda Genesis,“ prohlásila Zoe spokojeně, protože právě znemožnila Tatumovi, aby se na ni vytahoval svým hudebním vkusem. „Když jsem byla malá, měla jsem kazetu s *Invisible Touch*.“

„No to mě ani nepřekvapuje. Já ale mluvím o *opravdových* Genesis, takže předtím, než od nich odešel Peter Gabriel a všechno šlo do háje. Tohle je album *Selling England by the Pound*, fakt skvělá věc.“

Spustil přehrávání a vyrazil. Hučení motoru se mísilo s truchlivým zpěvem osamělého zpěváka.

Zoe hleděla z okna, hudba ji zaplavovala disharmonickým přívalem zvuků. Krajina na její straně byla plochá a pustá, nekonečná, jenom sem tam se objevil osamělý strom. Opačnou stranu silnice lemovaly naopak husté houštiny tvořené týmiž stromy, doplňované navíc i kaktusy.

Vzpomněla si na Andreu. Co asi dělá její sestra zrovna teď? Nejspíš ještě spí. Říkala, že se začne poohlížet po nějaké nové práci. Zoe se pokusila překonat špatný pocit, který se jí zmocnil při představě, jak Andrea sama jezdí po Dale City. Zoe jí nechala klíče od svého auta, aby nemusela jezdit veřejnou dopravou. To, aspoň jak Zoe doufala, poskytne její sestře větší bezpečí. A taky ji nebude nikdo moci tak snadno sledovat.

„Vypadá to, že ti to vedro vůbec nevadí,“ obrátila se k Tatumovi. Doufala, že ji rozhovor s ním trochu rozptýlí.

„Vyrůstal jsem v Arizoně.“

Zoe přikývla. „Líbilo se ti...“ Zaváhala, protože vlastně vůbec nevěděla, jak se místo, v němž její kolega žil jako dítě, jmenuje.

„Ve Wickenburgu? Jo, asi vlastně docela jo. Je to takové malé město, lidi si tam vidí do talíře. Měl jsem tam tři kamarády, pořád ty samé, od školky až po střední. A žilo se tam taky úplně jinak než v opravdových městech. Celé hodiny jsme si vydrželi hrát s míčem nebo jenom tak žvanit, až na nás rodiče nebo Marvin začali křičet, abychom šli dělat něco užitečného.“

„Marvin žil někde tam blízko od vás?“ podivila se Zoe.

Tatum se zasmál. „Když umřela babička, nastěhoval se do sousedního

baráku, takže nám viděl do oken. Doslova, křičeli na sebe s tátou z jednoho okna do druhého. Protože ty baráky ale nebyly zase až tak úplně blízko u sebe, museli občas docela řvát. Sousedí z toho šleli.“ Tatum snížil hlas, jak někoho napodoboval: „Hej, Marvine, přijdeš se kouknout na zápas? Jasně, Tolly, co bude na večeri? Marvine, my jsme už ale večereli, před hodinou. Co? A to jsi mi ani neřekl?“ Tatum si odfrkl. „Křičeli na sebe tak dlouho, až to máma nevydržela a to okno zabouchla.“

„Tolly?“ opakovala Zoe.

„Tolliver. Ale všichni mému tátovi říkali Tolly. Poslechni si tenhle kousek. To je snad nejlepší část.“

Zoe jeho nadšení nad „nejlepší částí skladby“ v žádném případě nesdílela. Styl hudby se neustále měnil, takže bylo obtížné se zaposlouchat.

„Moji rodiče, ti nekřičeli skoro nikdy. Pořád se báli, co by si o tom pomysleli sousedi,“ začala vzpomínat. „Když bylo jasné, že se kvůli něčemu pohádají, máma nejdříve obešla celý dům, aby si byla jistá, že jsou všechna okna zavřená. A teprve potom začala tátovi něco vyčítat.“

„Cha! To moji rodiče po sobě křičeli občas jenom tak, pro zábavu, když nedávali v televizi nic, co by je bavilo více. Byla to taková oblíbená rodinná zábava.“

Tatum si začal na volantu vytukávat rytmus písni, do níž se zaposlouchal, a stále se přitom pro sebe usmíval. „A co jsi jako děcko dělala ty?“ zeptal se o pár minut později. „Předtím než jsi začala honit sériové vrahy.“

„Hlavně jsem si četla. Všechno, co se mi dostalo pod ruku. Měli jsme v Maynardu skvělou knihovnu, jezdila jsem do ní na kole i několikrát týdně.“

„Nikdy bych tě netipoval na to, žeš byla zažraná zrovna do knížek.“

„Nebyla jsem ale nějaká ta divná, co sedí pořád na půdě a má nos zaražený v knížce,“ bránila se Zoe. „Chodila jsem ven s kámoškama... no tak dobře, s jednou kámoškou.“

„S nejkou?“

„Nevím, co to je nejka.“

Tatum se na ni překvapeně podíval. „Nejlepší kamarádka, nejka. Tak to přece říkají všichni.“

Zoe pokrčila rameny. „Tak nejlepší kamarádka to určitě nebyla – už jsem s ní nemluvila takových pět roků. Ale byly jsme dobré kamarádky. Jezdívaly jsme spolu na kole. Když na to vlastně tak vzpomínám, jezdila jsem na kole *všude a pořád*. Ale vlastně ti ani nevím, jestli jsem od té doby, co jsem odjela z Maynardu, na kole seděla.“

„I já jsem pořád jezdil na kole,“ přikývl Tatum. „Když vzpomínám na dětství, vybavuju si hlavně, jak šlapu do pedálů, co to jenom jde, abych byl pořád rychlejší a rychlejší. Jezdil jsem na něm každý den do školy a ze školy, pořád jsem si sledoval čas a snažil jsem se překonávat vlastní rekordy. Často jsem jezdil i s kamarády, honili jsme se po ulici, naráželi do sebe. Někdy jsme jeli nahoru na Želví horu... Ona to teda žádná pořádná hora není, ale tenkrát nám tak připadala. Vyšlapali jsme až úplně nahoru a pak se hnali dolů, jak to šlo nejrychleji.“

„Připadá mi, že je to trochu zázrak, žeš to všechno přežil.“

Tatum se hlasitě rozesmál. „Jak jsem se nastěhoval k Marvinovi, už na mě vlastně nikdo pořádně nedohlížel.“

V Zoeiných představách se začal formovat obraz Tatuma-dítěte. A zjistila, že ji to fascinuje, že se chce dozvědět něco více o tom, co transformovalo Tatuma v muže, kterého pomalu začínala znát.

„Co se stalo s tvými rodiči?“ zeptala se. Nikdy předtím o tom spolu nemluvili. Věděla jenom, že vyrůstal u Marvina.

„Uměli při autonehodě, když mi bylo dvanáct. Narazil do nich opilý řidič.“

„To je mi líto.“

„Díky. Ten řidič se přitom sám taky zabil, což se mi teď zdá jako kousek štěstí ve všem tom marasmu. Kdyby to přežil, Marvin by po něm šel a zabil by ho. Takhle měl možnost vzít si mě k sobě a udělat docela slušný kousek práce při mé výchově.“

„Řekla bych, že to bylo o hodně víc než slušný kousek práce.“

„No jo, to ale nic nevíš o té naší malé Velké válce, kterou jsme vedli, když jsem byl v druháku na střední a on dostal ten pitomý nápad, že bych mohl mít domácí vězení.“ Tatum jí oplatil úsměv. Zpomalil a zabočil na parkoviště u velké ploché hnědé stavby – budovy sanangelské policie.

„Tak co?“ vypnul motor. „Jak se ti to album líbilo?“

„Žádný pořádný refrén, žádný rytmus a ten zpěvák, když křičí, mi přijde docela otravný. Ale v té první skladbě je jeden instrumentální motiv... kdyby to tak znělo celé, bylo by to skvělé.“

Tatum se pobaveně usmál. „Počkej, až si to poslechnеш několikrát, určitě přijdeš na...“

„Tatume, tohle album už spolu nikdy, opakuji *nikdy*, poslouchat nebudeme. A příště vybírám muziku já.“ Vystoupila z auta a zabouchla za sebou dveře.

KAPITOLA 8

Kriminální oddělení sanangelské policie sídlilo v prvním patře na úplném konci dlouhé chodby vedoucí z ústřední haly. Původně jeden velký otevřený prostor byl chatrnými béžovými přepážkami rozdělený do malých krychliček – kanceláří tak nízkých, že v nich musel Tatum sklánět hlavu. Poručík Peter Jensen, který je doprovázel dovnitř, se po vstupu na oddělení na okamžik zastavil a rozhlédl se kolem sebe, jako by kotce pro kriminalisty viděl poprvé.

„Tady pracují naši detektivové.“ Gestem obsáhl celý prostor svého království. Byl to drobný mužík, ne o mnoho vyšší než Zoe. „A tady je tabule, na které jsou zaznamenána naše vyšetřování,“ pokračoval a pyšně ukázal k velké tabuli visící na zdi. „Jsou tam ale jenom ty nejvíce hořící případy.“

Tabule byla prázdná. Jenom v jednom rohu se zjevně někdo pokusil využít plochu k turnaji v piškvorkách a úplně nahoře zase kdosi omylem nesmazatelným fixem začal cosi psát. Když si uvědomil svůj omyl, nechal toho. Výsledkem byla navěky zaznamenána písmena *Gib*, o jejichž významu se budou moci příští generace pouze dohadovat. Jensen na tabuli pohlédl s poněkud vyplašeným zoufalým výrazem, protože až teď mu podle všeho došla absurdita toho, že na tabuli, kde má být zachycen průběh řešení urgentních případů, není vůbec nic.

„To je opravdu zajímavé,“ rozhodl se Tatum tuto žalostnou exkurzi ukončit. „Mohli bychom si jít rovnou popovídat s tím, kdo má na starosti případ Medinová?“

„Pojďme do mé kanceláře. Popovídáme si tam.“

Vedl je malými dveřmi ve stěně mezi kotci do rohové kanceláře, již vévodil velký stůl, na jehož pracovní desce nebylo vůbec nic. Na stěně proti dveřím viselo několik zarámovaných dopisů, v nichž policii kdosi děkoval za její těžkou práci, a fotografie Jensena s nějakým oficiálně vypadajícím mužem, kterého Tatum tipoval na místního policejního šéfa.

Jensen se usadil za stůl a propletl si prsty. „Prosím. Posadte se.“

Za roky, kdy pracoval jako agent FBI, se Tatum naučil velmi dobře číst mezi řádky, když někde *opravdu* nebyl vítaný. A Jensen evidentně *nebyl* rád, že tu byli. Vypadal jako člověk, který si v hlavě cizeluje poslední detaily dlouhého projevu, jehož obsah by se ale dal shrnout do dvou výstižných slůvek: „Táhněte odtud.“

„Opravdu mě potěšilo, že FBI bere tento případ tak vážně,“ spustil Jensen. „Popravdě řečeno, informovali jsme vás pouze pro případ, kdyby došlo k dalšímu vývoji a celá situace by eskalovala.“

Tatum si v duchu Jensenova slova přeložil. *Nějaký blbec zavolal na FBI a nezeptal se mě.*

„Proto tady taky jsme,“ přikývl okamžitě. „Abychom takové eskalaci předešli.“

„Samozřejmě! A my jsme velmi rádi. Spolupráce mezi jednotlivými složkami bezpečnostního systému si u nás u sanangelské policie ceníme velice vysoko.“

Své sračky si vyřešíme sami. A policajti odjinud by nám do toho neměli strkat rypák.

„I tak se ale domnívám, že vyslat sem tým vyšetřovatelů z FBI bylo možná trochu předčasné.“

Chcete nám to ukrást, hajzlíci. Leda tak přes mou mrtvolu.

„Předčasné?“ přerušila je Zoe. „Vypadá to, že byla zaživa pohřbena mladá žena. Opravdu si myslíte, že máte takové odborné znalosti, abyste podobný případ dokázali vyřešit sami?“

„No... pochopitelně se snažíme zohlednit všechny aspekty. To video opravdu působí znepokojivě. Máme ale určité podezření, že to, co je na něm zachyceno, nemusí být skutečným obrazem reality.“